

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΕΚΔΟΣΗΣ

1. Ο χρόνος που διέρρευσε από τα συνταρακτικά γεγονότα της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 και ο κύκλος που διανύσαμε τόσο σε διεθνές όσο και σε εσωτερικό επίπεδο, με τους βομβαρδισμούς στο Αφγανιστάν και την ανατροπή των Ταλιμπάν, την εξάρθρωση του επιχειρησιακού μηχανισμού της 17 Νοέμβρη, την πρόσφατη τραγωδία στη Μόσχα με τους δεκάδες (θύτες και θύματα) νεκρούς και την συστηματικά προετοιμαζόμενη επίθεση στο Ιράκ, άνοιξαν έναν ευρύ κύκλο συζήτησης, που όσο κι αν βάλλωσε στο έλος των Μ.Μ.Ε., εντούτοις μας παρέχει επαρκή στοιχεία για την εξαγωγή ορισμένων συμπερασμάτων που εκτίθενται στα πρώτα άρθρα που ακολουθούν και που περιληπτικά και συνοπτικά επισημαίνουμε και εδώ.

2. Η τρομοκρατική επίθεση κατά των Διδύμων Πύργων και του Πενταγώνου έθλιψε τους Έλληνες που είναι κατεξοχήν ευαίσθητος και με ισχυρά ουμανιστικά αισθήματα λαός. Πλην μιας πολύ μικρής μερίδας, η μεγάλη πλειοψηφία των Ελλήνων θεώρησε την σφαγή των αθώων Αμερικανών πολιτών, μια μεγάλη ανθρώπινη τραγωδία.

Όμως αν και η θλίψη ήταν κυρίαρχη, η ίδια αυτή πλειοψηφία έβγαλε ένα βαθύτατο αίσθημα πικρίας και αποστροφής για τον συνολικότερο ρόλο της Αμερικής.

Κι αυτό, γιατί είναι πλέον κοινός τόπος, ότι οι Η.Π.Α. με τους ανελέητους βομβαρδισμούς των γερμανικών πόλεων, το αίσχος της Χιροσίμας και του Ναγκασάκι, τους αποτρόπαιους βομβαρδισμούς στο Βιετνάμ, Σουδάν, Σερβία, Αφγανιστάν και Ιράκ, σπέρνουν εδώ και μισόν αιώνα ανέμους βομβών και αλαζονείας, γράφοντας στα παλαιά υποδήματά τους την αξία της ανθρώπινης ζωής.

3. Η εξάρθρωση του επιχειρησιακού μηχανισμού της 17 Νοέμβρη αποτέλεσε μιαν αναμφίβολη επιτυχία των ελληνικών διωκτικών Αρχών.

Πρόκειται για μια κορυφαία στιγμή στην «σύγκρουση» του ελληνικού κράτους με τους ολιγομελείς τρομοκρατικούς πυρήνες, που ήταν και είναι πολιτική.

Αυτή την θεμελιακή πραγματικότητα, η κυβέρνηση, αλλά και μέρος του πολιτικού κόσμου, προσπάθησε και προσπαθεί να την παρακάμψει, χωρίς όμως – κατά την γνώμη μας – να την αποφύγει τελικά.

Πιο αναλυτικά, θα επισημάνουμε το γεγονός ότι ακολουθώντας, προφανώς, συμβουλές η κυβέρνηση προσπάθησε εξαρχής να κατεδαφίσει ηθικά τους συλληφθέντες. Στο πλαίσιο αυτό, αρχικά ενορχήστρωσε μία προπαγανδιστική εκστρατεία μέσω των Μ.Μ.Ε., με κεντρικό στόχο να παρουσιάσει την «17 Νοέμβρη» σαν ιδιοτελή συμμορία, σαν μία εκδοχή του οργανωμένου εγκλήματος. Πρόκειται για ισοπεδωτική κι ανιστόρητη άποψη, η οποία δεν βοηθάει καθόλου την δημοκρατία να αντιμετωπίσει το πρόβλημα. Η τρομοκρατία είναι βαρύτατο έγκλημα, αλλά πολιτικό έγκλημα και ως τέτοιο πρέπει να αντιμετωπιστεί, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι τα πολιτικά κίνητρα εξασφαλίζουν ευνοϊκή μεταχείριση. Το γεγονός ότι υπάρχουν λούμπεν συμπεριφορές δεν αλλάζει την ουσία των πραγμάτων. Τα στοιχεία που η ίδια η Αντιτρομοκρατική Υπηρεσία έχει διοχετεύσει στα Μ.Μ.Ε., άλλωστε, είναι η καλύτερη απόδειξη ότι τα κίνητρα των μελών ήταν πολιτικά κι όχι ιδιοτελή, έστω κι αν η ιδεολογική συγκρότηση πολλών μελών είναι υποτυπώδης.

Οι οργανώσεις «ένοπλης πάλης» προέκυψαν από τα κινήματα αμφισβήτησης. Για την ακρίβεια είναι η εξαμβλωματική εκδοχή τους. Αυτό δεν ακυρώνει, όμως, τον πολιτικό χαρακτήρα τους, ακόμα και στην περίπτωση που αλώνονται από μυστικές υπηρεσίες ή και «κατασκευάζονται» από αυτές. Ούτε, ο πολιτικός χαρακτήρας με την σειρά του ακυρώνει το γεγονός ότι σε τελευταία ανάλυση, η τρομοκρατία είναι εκδήλωση ενός ανήθικου πολιτικού αναλφαθητισμού, ο οποίος με μαθηματική ακρίβεια φέρνει τα ακριβώς αντίθετα από τα διακηρυσσόμενα αποτελέσματα. Διαμορφώνει ένα κλίμα, το οποίο κατά κανόνα οδηγεί στη γιγάντωση των μηχανισμών καταστολής και στον περιορισμό των πολιτικών ελευθεριών.

4. Είναι, κατά την γνώμη μας, σαφές ότι ο πέλεκυς είναι αμφίστομος. Ότι η τρομοκρατία έχει δύο πλευρές, που πολύ συχνά «χύνουν νερό στον ίδιο μύλο». Το γεγονός ότι οι όποιες μορφής τρομοκράτες ή αυτοαναγορευόμενοι ελευθερωτές έχουν άδικο, με το να πλήττουν άμαχους πολίτες, αυτό δεν δικαιώνει καθόλου, ούτε σε καμία περίπτωση αποκαθιστά ηθικά, τους όποιους κρατικούς τρομοκράτες να διαπράττουν στο όνομα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, εγκλήματα ίδιου και συνήθως πολλαπλάσιου βάρους από αυτά των πολεμίων τους.

5. Οι Έλληνες πολίτες, αλλά και όλη η ανθρωπότητα, παρακολουθεί με σφιγμένα δόντια την σταδιακή συρρίκνωση των υπαρχόντων δικαιωμάτων,

στο όνομα ενός όχι ανύπαρκτου, αλλά σαφώς υπερτονισμένου αντιπάλου, της τρομοκρατίας.

Ο ορισμός και προσδιορισμός της τρομοκρατίας δεν συστοιχίζεται με τα οικονομικά, κοινωνικά, πολιτικά, πολιτισμικά δεδομένα και ιστορικές ορίζουσες, αλλά με την εσχατολογία και τον μανιχαϊσμό της αμερικανικής ηγεσίας, που από καθέδρας ορίζει τι σε αυτό τον κόσμο θεωρείται «κακό».

Με αυτή την έννοια όχι μεμονωμένα άτομα ή ομάδες και κινήσεις αλλά κράτη και κοινωνίες ολόκληρες, χαρακτηρίζονται ως τέτοιες, χωρίς καν να έχουν το δικαίωμα να απολογηθούν, πλην να παραδοθούν χωρίς όρους, στο έλεος των κριτών μας.

Στο όνομα της ασφάλειας και της πάταξης της τρομοκρατίας η αμερικανική ηγεσία βυθισμένη στο αυτοκρατορικό της ντελίριο, διατυπώνει διά στόματος Μπους το νέο της δόγμα: «Όποιος δεν είναι μαζί μας, είναι εναντίον μας».

Η πρόθεση του κυρίαρχου συγκροτήματος εξουσίας είναι σαφής και διατυπώνεται με εντυπωσιακή ειλικρίνεια.

Η διεθνής νομιμότητα μας ενδιαφέρει στον βαθμό που δεν συγκρούεται με τα συμφέροντά μας. Είμαστε οι νικητές. Όπου ο λόγος μας δεν πείθει, πίπτει ράβδος. Η συνδιαλλαγή ή η συγγνώμη μας είναι αδιάφορες.

6. Όλα τα παραπάνω, αποτελούν – αναμφίβολα – μια πραγματικότητα που διόλου δεν μπορεί να υποτιμηθεί. Όμως τα «Τετράδια» ανήκουν σε ένα πολιτικό ρεύμα που είχε, έχει και θα έχει ως προμετωπίδα του την ρήση του Αντόνιο Γκράμσι ότι «το να λέμε την αλήθεια στην πολιτική είναι οπωσδήποτε μια πολιτική αναγκαιότητα».

Με αυτή την έννοια η εξάρθρωση της τρομοκρατίας αποκτά ουσιαστικό περιεχόμενο στον βαθμό που στοχεύει να απαλλάξει την δημοκρατία μας από ένα καρκίνωμα κι όχι να την δηλητηριάσει με νέα φαντάσματα. Όποιος θεωρεί τον φόβο αυτό υπερβολικό ως αναλογιστεί πόσοι άνθρωποι που αντιστάθηκαν ενεργά κατά την διάρκεια της δικτατορίας, υπό το κράτος του κλίματος που είχε διαμορφωθεί, έσπευσαν να προβούν από μόνοι τους σε έμμεσες δηλώσεις αποκήρυξης της τρομοκρατίας. Ας αναλογιστεί πόσοι απ' αυτούς που βγήκαν στα τηλεοπτικά παράθυρα υποχρεώθηκαν να κάνουν το ίδιο υπό την πίεση «δημοσιογραφικών» ερωτήσεων, τις οποίες θα τις ζήτησε και ο αρμόδιος ανακριτής.

Η πολιτική αντιμετώπιση του όλου ζητήματος, η αναζήτηση και το ξερίζωμα των αιτιών που το γεννούν, αποτελούν τον μόνο δρόμο για μια συντεταγμένη δημοκρατική πολιτεία που δεν ευνουχίζεται απαλλοτριώνοντας τα με αίμα κατακτημένα δικαιώματά της.

ΤΑ ΤΕΤΡΑΔΙΑ